

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) a Jiřího Zemánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **obce Rohozná**, se sídlem Rohozná 264, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 115/2014-36, za účasti Nejvyššího správního soudu jako účastníka řízení, a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako vedlejšího účastníka řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou (§ 72 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“) ústavní stížností a zčásti splňující též ostatní zákonem stanovené podmínky řízení [§ 75 odst. 1 *a contrario*; § 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu] se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť má za to, že jí bylo porušeno její právo na samosprávu, zaručené čl. 100 odst. 1 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), a právo na spravedlivý proces, zaručené čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

2. Nejvyšší správní soud ústavní stížností napadeným rozsudkem zamítl kasační stížnost stěžovatelky, již se domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2014, č. j. 31 Af 28/2013-56. Tímto rozsudkem krajský soud jako nedůvodnou zamítl správní žalobu stěžovatelky, směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 6. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R240/2012/VZ-2246/2012/310/Mše,

kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí ÚOHS ze dne 8. 8. 2012, č. j. ÚOHS-S542/2011/VZ-1631/2012/540/Pvé. Na základě tohoto rozhodnutí byla stěžovatelce podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), udělena pokuta ve výši 50.000 Kč, a to z důvodu, že stěžovatelka, coby zadavatelka veřejné zakázky, porušila ustanovení § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky nevymezila předmět jí zadávané veřejné zakázky „*Rekonstrukce brownfieldu bývalé ZŠ pro rozvoj občanské vybavenosti Rohozné*“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, čímž došlo k porušení zásady transparentnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Dle ÚOHS nebylo dostatečně konkrétní dílčí hodnotící kritérium „záruční a pozáruční doby v měsících“, neboť nikde nebylo specifikováno, co se myslí „pozáruční dobou“. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že „*rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, pak podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách musí stanovit dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny. Pokud má být takovým kritériem pozáruční servis, musí být jednoznačně definována nejen délka, ale také charakter poskytovaného servisu, aby měl zadavatel jistotu, že mu bude požadované plnění poskytováno v požadovaném rozsahu a délce. Hodnotit délku pozáruční doby tedy lze, avšak pouze za předpokladu, že je jasně definován rozsah služeb v rámci pozáručního servisu.*“ V daném případě tak nicméně dle ÚOHS stěžovatelka neučinila, přičemž krajský soud se s tímto názorem ztotožnil, když zdůraznil, že „*žalovaný nemá možnost správního uvážení o tom, zda byl či nebyl spáchán správní delikt. Zákon o veřejných zakázkách nikde nestanoví, co se rozumí pozáruční dobou. Jde o neurčitý právní pojem, který musí být v každém případě vyložen individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem toho kterého případu. Výklad tohoto pojmu je ovšem správním uvážením žalovaného a soud přezkoumá pouze, zda žalovaný svévolně nevybočil z mezí správního uvážení. V daném případě se tak nestalo.*“

3. Jak již bylo výše konstatováno, Nejvyšší správní soud v rozsudku napadeného nyní projednávanou ústavní stížností podle ustanovení § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl kasační stížnost stěžovatelky, v níž opětovně namítala, že se správního deliktu nedopustila, neboť její svobodně projevená vůle v rámci procesu zadávání veřejné zakázky a stanovení jejích hodnotících kritérií se pohybovala v mezích zákona, přičemž tak činila v dobré víře dle pokynů ÚOHS. Nejvyšší správní soud se s těmito kasačními námitkami stěžovatelky neztotožnil, když je považoval za „*zcela mylné již na první pohled*“, resp. nijak neodůvodněné (ve vztahu k námitce ohledně dobré víry), a naopak se zcela ztotožnil s výše rekapitulovanými závěry krajského soudu, neboť i dle jeho názoru může „*pozáruční doba být dílčím hodnotícím kritériem při zadávání veřejné zakázky pouze v případě, že je spojena s konkrétně definovanými závazky dodavatele, kterými bude po tuto dobu vázán, a které znamenají přidanou hodnotu pro zadavatele (§ 44 odst. 1 a § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách)*“, což však v nyní projednávaném případě stěžovatelka nesplnila.

4. Stěžovatelka v ústavní stížnosti s citovaným právním závěrem Nejvyššího správního soudu (a před ním krajského soudu a ÚOHS) i nadále nesouhlasí a vznáší proti němu obsahově téměř shodné námitky, které vznesla již v průběhu řízení před obecnými soudy, resp. před ÚOHS. Stěžovatelka tak setrvává na stanovisku, že nespáchala žádný správní delikt při zadávání předmětné veřejné zakázky a stanovení jejích hodnotících kritérií, protože jím nemůže být „*svobodná vůle samosprávného subjektu, pohybuje-li se tato vůle v mezích zákona a v intencích jeho účelu.*“ Pokud tedy ÚOHS a obecné soudy dospěly k opačnému závěru, nepřipustně tak zasáhly do jejího ústavně zaručeného práva na samosprávu, přičemž

tak učinily na základě „*příliš restriktivního, nespravedlivého správního uvážení*“, čím porušily i její právo na spravedlivý proces.

5. Ústavní soud posoudil obsah ústavní stížnosti a dospěl k závěru, že tato představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

6. Pokud stěžovatelka namítá, že peněžitá pokuta udělená jí za spáchání uvedeného správního deliktu při zadávání veřejné zakázky představuje porušení jejího práva na samosprávu, neboť jím nemůže být projev „*svobodné vůle samosprávného subjektu*“, Ústavní soud k tomu považuje za vhodné předně zdůraznit, že jeho pravomoc v řízení o tzv. komunální ústavní stížnosti ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. c) Ústavy ve spojení s ustanovením § 72 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu je založena výlučně na přezkumu, zda tvrzeným nezákonným zásahem ze strany státu bylo porušeno zaručené právo územního samosprávného celku na samosprávu. Navzdory přesvědčení stěžovatelky nicméně Ústavní soud v nyní projednávaném případě takový nezákonný zásah ze strany státu, konkrétně Nejvyššího správního soudu (ani krajského soudu, resp. ÚOHS), neshledal a s uvedenou námitkou stěžovatelky se neztotožňuje. Dle názoru Ústavního soudu totiž ze samotné skutečnosti, že stěžovatelka, coby územní samosprávný celek, je nadána ústavně zaručeným právem na samosprávu (čl. 100 odst. 1 věta první Ústavy), nelze v žádném případě na straně jedné dovozovat garanci její ničím neomezené svobodné vůle, a na straně druhé předpokládat jakousi absolutní ochranu před každým zásahem ze strany státu (veřejné moci), bez ohledu na to, zda se nachází v souladu s ústavním příkazem, zakotveným v čl. 101 odst. 4 Ústavy, jehož smyslem je z činnosti veřejné moci ve vztahu k územním samosprávným celkům vyloučit jakýkoliv projev svévole.

7. Jak ostatně zcela správně dovodily obecné soudy, svobodný projev vůle samosprávného subjektu „*nemůže být správním deliktem pouze za předpokladu, že se tato vůle pohybuje v mezích zákona a v intencích jeho účelu*“, což ovšem nebyl případ stěžovatelky, která při projevu své svobodné vůle v rámci procesu zadání předmětné veřejné zakázky (konkrétně při stanovení jejich hodnotících kritérií) z mezí zákona o veřejných zakázkách vybočila. Na takový projev „*svobodné vůle*“ se ochrana skrze ústavně zaručené právo územního samosprávného celku na samosprávu (čl. 100 odst. 1 věta první Ústavy) nevztahuje a ani zásah ze strany státu, v nyní projednávaném případě spočívající v uložení sankce stěžovatelce za nerespektování zákonem o veřejných zakázkách stanovených podmínek a pravidel pro zadání veřejné zakázky, nelze považovat za nezákonný a nacházející se v rozporu s ústavním příkazem, zakotveným v čl. 101 odst. 4 Ústavy.

8. Stejně tak se Ústavní soud neztotožňuje ani s námitkou stěžovatelky, že ÚOHS a správní soudy, pokud dospěly k výše rekapitulovaným právním závěrům, porušily rovněž její právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud, coby soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), není povolán k přezkumu správnosti aplikace podústavního práva; jeho úkolem je ochrana ústavnosti, nikoliv „*běžné*“ zákonnosti. Ústavnímu soudu proto nepřísluší, aby prováděl přezkum rozhodovací činnosti obecných soudů ve stejném rozsahu, jako činí obecné soudy, v posuzovaném případě v řízení o stěžovatelkou podané kasační stížnosti, resp. správní žalobě, anebo dokonce ve stejném rozsahu, jako činil ÚOHS. Stěžovatelka nicméně svou argumentací, obsaženou v ústavní stížnosti, staví Ústavní soud právě do pozice další instance v systému obecného soudnictví, která mu však nepřísluší, neboť její námitky jsou ve svém obsahu pouze pokračováním polemiky s právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž aproboval právní závěry krajského soudu, potažmo ÚOHS při posouzení sporné otázky spáchání správního deliktu při zadávání veřejné zakázky podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných

zakázkách, a to z důvodu porušení zásady transparentnosti ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatelka ostatně Ústavnímu soudu nepředložila ani žádné relevantní ústavněprávní argumenty, které by její tvrzení o porušení jejího ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces dokládaly, jelikož argumentace obsažená v ústavní stížnosti, pohybující se výhradně na úrovni podústavního práva, představuje spíše souhrn nesouhlasných a velmi obecných námitek vůči výše rekapitulovaným právním závěrům obecných soudů a ÚOHS, s nimiž se dosud neztotožnila, přičemž ústavní stížnost pro ni zjevně představuje pouze další a poslední procesní prostředek, jak zvrátit pro ni nepříznivý výsledek řízení.

9. Ústavní soud navíc po důkladném seznámení se s napadeným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (i jemu předcházejícího rozhodnutí krajského soudu) konstatuje, že Nejvyšší správní soud (i krajský soud) se s uvedenými, v ústavní stížnosti stěžovatelkou opětovně předestřenými námitkami řádně vypořádaly, při rozhodování přihlédly ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, a věc po právní stránce hodnotily přiléhavě a v souladu nejen s ustanoveními soudního řádu správního, která upravují průběh řízení a do nichž se promítají principy spravedlivého procesu obsažené v hlavě páté Listiny, jejichž porušení stěžovatelka namítá, ale i s příslušnými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách, která na daný případ aplikovaly. Ústavní soud proto postup obecných soudů, resp. ÚOHS i jimi přijatý právní závěr o spáchání správního deliktu stěžovatelkou, opírající se zejména o výklad předmětných ustanovení § 44 odst. 1 a § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách a posouzení otázky, zda stěžovatelka při zadávání předmětné veřejné zakázky splnila zde stanovené předpoklady, jež jsou projevem požadavku na respektování zásady transparentnosti ve smyslu ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, považuje za ústavně konformní a neshledal v něm namítaná porušení základních práv stěžovatelky, jak tvrdila v ústavní stížnosti.

10. S ohledem na výše uvedené proto Ústavní soud ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný.

11. Jen pro úplnost Ústavní soud závěrem uvádí, že by za dané situace považoval za projev přílišného formalismu, pokud by stěžovatelku vyzýval k odstranění vady jejího návrhu ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu, spočívající v absenci usnesení zastupitelstva stěžovatelky, jakožto orgánu aktivně legitimovaného podat tzv. komunální ústavní stížnost, z něhož by byla zjevná jeho vůle takovou stížnost podat.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. října 2015

Radovan Suchánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kadlečková